

Γιώργης Παυλόπουλος

ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΓΡΑΦΗΣ

Τα αντικλείδια

Η Ποίηση είναι μια πόρτα ανοιχτή.
Πολλοί κοιτάζουν μέσα χωρίς να βλέπουν
τίποτα και προσπερνούν. Όμως μερικοί
κάτι βλέπουν, το μάτι τους αρπάζει κάτι
και μαγεμένοι πηγαίνουν να μπουν.
Η πόρτα τότε κλείνει. Χτυπάνε μα κανείς
δεν τους ανοίγει. Ψάχνουνε για το κλειδί.
Κανείς δεν ξέρει ποιος το έχει. Ακόμη
και τη ζωή τους κάποτε χαλάνε μάταια
γυρεύοντας το μυστικό να την ανοίξουν.
Φτιάχνουν αντικλείδια. Προσπαθούν.
Η πόρτα δεν ανοίγει πια. Δεν άνοιξε ποτέ
για όσους μπόρεσαν να ιδούν στο βάθος.
Ίσως τα ποιήματα που γράφτηκαν
από τότε που υπάρχει ο κόσμος
είναι μια ατέλειωτη αρμαθιά αντικλείδια
για ν' ανοίξουμε την πόρτα της Ποίησης.

Μα η Ποίηση είναι μια πόρτα ανοιχτή.

Από τη συλλογή "Τα αντικλείδια", εκδ. Στιγμή

Ή Στάχτη

Φύσαγε ό άγέρας
άνέβαζε τή στάχτη τους
τήν πήγαινε στόν ούρανò
φοβòταν εκείνη φοβòταν

οὐὰ φοβιτσιάρρα τῆς φώναζε.

Πάψε τρελέ του ἔλεγε
δὲν εἴμαστε πιά στὴ γῆ
δὲν ἔχουμε πιά δέρμα
δὲν ἔχουμε μαλλιά
δὲν ἔχουμε μήτε μάτια.

Γίναμε στάχτη τῆς ἔλεγε
ὅμως μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω
καὶ μένει ἀκόμα ἡ ἀγάπη
ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ γίνεῖ στάχτη
καὶ μένει ἀκόμα ἡ ἀγάπη.

Εἶμαι ἡ στάχτη σου τοῦ ἔλεγε
καὶ εἶσαι ἡ στάχτη μου
μὰ ποῦ ἀνεβαίνουμε ποῦ πᾶμε
κι ὅλο φυσάει κι ὅλο σὲ χάνω
οὐὰ φοβιτσιάρρα τῆς φώναζε.

Πάψε τρελέ του ἔλεγε.

Αναπαράσταση

Εδώ ἦταν ἡ συνηθισμένη θέση του.
Ο ἄνθρωπος καθισμένος ανάμεσα
στὴ σιωπὴ του καὶ τὸν καθρέφτη
κοιτάζοντας ἓνα πράγμα νὰ καίγεται γρήγορα
κι ολοένα νὰ σώνεται ἀσχημίζοντας.

Μπορούσε νὰ υποφέρει ἀκόμα τὴν ἀγάπη.
Καμιὰ φορὰ κουραζόταν
κοίταζε τότε κατὰ τὸ ταβάνι
γεμάτο μάτια προσηλωμένα στα δικά του
καὶ τὴν ἀράχνη σὲ μιαν ἄκρη
κυματίζοντας νὰ κατεβαίνει.

Ἵστερα πέφτανε πάνω του μεγάλες πέτρες
χαλάσματα ποὺ τὸν κομματιαζαν
σὲ μικρὲς φωνές.

Η γκρίζα μπλούζα

Η γκρίζα μπλούζα που μου χάρισαν
που μου την έφεραν από την Πράγα
έχει μια στάμπα στο στήθος
γράφει τ'όνομα σου, Φράντς Κάφκα.

Μια μπλούζα της αράδας
για κουλτουριάρηδες τουρίστες.
Όμως μ'αρέσει κάποτε να τη φορώ κατάσαρκα
σαν είμαι μόνος.

Είναι το γκρίζο που μου πάει.
Γκρίζο της θλίψης και της ερημιάς
Που τόσο ένιωθες Εσύ.

Πού είναι τα πουλιά; Αθήνα: Κέδρος, 2004